

які прийняті Кабінетом Міністрів України впродовж останніх років щодо розбудови інформаційного суспільства в нашій країні. Зокрема, на вимогу ДАСУ центральні, галузеві та державні архіви областей створили власні сайти, в наслідок чого значно збільшився доступ громадськості до архівної інформації, що, в цілому, сприяло підвищенню якісного показника в діяльності цих архівів.

Основними етапами інформатизації архівної справи є:

– обладнання архівних установ відповідними технічними та програмними засобами, комп'ютеризація управлінських функцій Держкомархіву України та архівів;

– комп'ютеризація комплектування архівів та централізованого обліку документів, створення в електронній формі системи архівних довідників, інших баз даних;

– комп'ютеризація на єдиних засадах процесів комплектування, описування, обліку, створення довідкового апарату в кожному архіві;

– представлення національних архівних інформаційних ресурсів

– у мережі Інтернет;

– використання комп'ютерних технологій для страхового копіювання документів, формування повнотекстових баз даних;

– створення електронних копій документів для фонду користування.

Ведеться інтенсивна робота з представлення архівних ресурсів галузі у створюваній інформаційній системі.

Створення архівами сайтів в усіх куточках України – реальна справа і все залежить лише від ініціативи керівництва архівів.

Джерела та література

1. Про національну програму інформатизації: закон України від 3 лютого 1998 року N 74/98-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 27–28. – С. 181.

2. Архівознавство: підручник для студентів іст. ф-тів вищ. навч. закладів України / за заг. ред. Я. С. Калакури, І. Б. Матяш. – 2-ге вид., випр. і доп. – К. : КМ Академія, 2002. – 356 с.

Юлія Підгорна
Наук. керівник – Радченко М. В.
м. Миргород

МУЗЕЙНА СПРАВА В УМОВАХ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Музеї – це культурно-освітні та науково-дослідні заклади, призначені для вивчення, збереження та використання пам'яток природи, матеріальної і духовної культури, прилучення громадян до надбань національної і світової історико-культурної спадщини [1].

За своїм профілем музеї поділяються на: природничі, історичні, літературні, художні, мистецькі, науково-технічні, комплексні, галузеві тощо.

З появою мас-медіа та Інтернету роль музею в суспільстві суттєво трансформувалася. В наші дні основні функції поширення культури, що належали музеєві раніше, перейшли до преси, телебачення, радіо, Інтернету.

З іншого боку, експерти звертають увагу на зростання ролі музею і музейних мереж у справі глобальної «трансляції» культурної спадщини.

Нові інформаційні технології забезпечують музеєві низку стратегічних переваг. Серед них, зокрема, такі:

1. Створення комп'ютерних систем музейного обліку для контролю стану музейних колекцій.

2. Інформаційні канали комунікації виступають як ефективний інструмент пошуку партнерів і взаємодії з ними в рамках спільних музейних програм і проектів.

3. Застосування нових інформаційних технологій значно активізувало видавничу діяльність музеїв і прискорило процес публікації наукових і популярних видань, у тому числі на електронних носіях.

4. Поширюється практика попереднього бронювання та продажу музейних квитків, каталогів, сувенірів через Інтернет.

Інформаційним технологіям відводиться роль поліпшенні та уточненню експозицій музею. Без залучення комп'ютерних продуктів в експозиційну діяльність значна частина західних музеїв на початку ХХІ ст. уже не мислить свого конкурентоздатного існування. Йдеться про спеціально створені аудіо-, відео- і мультимедійні продукти, що виступають рівноправними учасниками експозиціювання поряд із традиційними музейними предметами. Прикладів успішності запровадження таких продуктів у експозиційну практику музеїв більш ніж достатньо. Скажімо, повністю мультимедієзованим та світло-ілюмінаційноанімізованим є відомий європейський Музей діамантів Сваровські поблизу м. Інсбрука (Австрія). Подібна практика поширена в експозиціях музеїв, що знайомлять відвідувачів з походженням Всесвіту, Сонячної системи, планети Земля й основними тектоніко-геологічними етапами її розвитку, із зледеніннями й періодами вулканічної активності, з зародженням й еволюцією життя на нашій планеті.

Успішні музеї світу вже давно мають свої представництва в Інтернеті – інтерактивні веб-сайти, де можна отримати інформацію про склад фондів та експозиції, про години роботи музею і його нових виставок тощо.

Однак і в музеях інших профілів (художніх, історичних, етнологічних та ін.) практика експозиційного синтезу комп'ютерного мультимедіа й речових експонатів у ХХІ ст. є, швидше нормою, нормою, ніж інновацією [2].

Джерела та література

1. Про музеї та музейну справу : закон України : за станом на 29 червня 1995 року / Верховна Рада України. – К.: Парлам. вид-во, 1995. – С. 191 (Із змінами, внесеними згідно з законом України «Про внесення змін до закону України «Про музеї та музейну справу» // ВВР. – 1999. – № 28. – ст. 231 та Законами України // ВВР. – 2001. – № 2–3. – ст. 10; – 2002. – № 12–13. – ст. 92; – 2003. – № 10–11. – ст. 86; – 2003. – № 24. – ст.159.).

2. Нові інформаційні технології музейної справи [Електронний ресурс] : стаття. – Електрон. дані. – К., 2015. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/16520205/kulturologiya/novi_informatsiyni_tehnologiyi_muzeynoyi_spravi (дата звернення 23.10.2016). – Назва з екрана.